BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 620 11 d'abril de 2024 Pàg. 001

CRIDATS A SEMBRAR L'ESPERANÇA I A CONSTRUIR LA PAU

Missatge del sant pare Francesc
per a la 61a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

21 d'abril de 2024

Benvolguts germans i germanes,

Cada any, la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions ens convida a considerar el preciós do de la crida que el Senyor ens adreça a cadascun de nosaltres, el seu poble fidel en camí, per tal que puguem ser partícips del seu projecte d'amor i encarnar la bellesa de l'Evangeli en els diferents estats de vida. Escoltar la crida divina, lluny de ser una obligació imposada des de fora, fins i tot en nom d'un ideal religiós, és, en canvi, la manera més segura que tenim per a alimentar el desig de felicitat que portem a dins. La nostra vida es realitza i arriba a la plenitud quan descobrim qui som, quines són les nostres qualitats, en quins àmbits podem fer-les fructificar, quin camí podem recórrer per a convertir-nos en signes i instruments d'amors, d'acollida, de bellesa i de pau, en els contextos on cadascú viu.

Per això, aquesta Jornada és sempre una bonica ocasió per a recordar amb gratitud davant el Senyor el compromís fidel, quotidià i sovint amagat d'aquells que han abraçat una crida que implica tota la seva vida. Penso en les mares i en els pares que no anteposen els seus interessos i no es deixen portar pel corrent d'un estil superficial, sinó que orienten la seva existència, amb amor i gratuïtat, a la cura de les relacions, obrint-se al do de la vida i posant-se al servei dels fills i del seu creixement. Penso en els qui tiren endavant el seu treball amb dedicació i esperit de col·laboració; en els qui es comprometen, en diferents àmbits i de diferents maneres, a construir un món més just, una economia més solidària, una política més equitativa, una societat més humana; en tots els homes i dones de bona voluntat que es desgasten pel bé comú. Penso en les persones consagrades, que ofereixen la seva existència al Senyor tant en el silenci de la pregària com en l'acció apostòlica, a vegades en llocs de frontera i exclusió, sense escatimar energies, tirant endavant el seu carisma amb creativitat i posant-lo a disposició d'aquells que troben. I penso en els qui han acollit la crida al sacerdoci ordenat i es dediquen a l'anunci de l'Evangeli, i ofereixen la seva vida, juntament amb el Pa eucarístic, pels germans, sembrant esperança i mostrant a tots la bellesa del regne de Déu.

Als joves, especialment a tots aquells que se senten allunyats o que desconfien de l'Església, voldria dir-los: deixeu-vos fascinar per Jesús, plantegeu-li les vostres inquietuds fonamentals. A través de les pàgines de l'Evangeli, deixeu-vos inquietar per la seva pre-

sència, que sempre ens posa beneficiosament en crisi. Ell respecta la nostra llibertat, més que ningú, no s'imposa, sinó que es proposa. Doneu-li cabuda i trobareu la felicitat en el seu seguiment i, si se li demana, en l'entrega total a Ell.

Un poble en camí

La polifonia dels carismes i de les vocacions que la comunitat cristiana reconeix i acompanya, ens ajuda a comprendre plenament la nostra identitat com a cristians. Com a poble de Déu que camina pels camins del món, animats per l'Esperit Sant i inserits com pedres vives en el cos de Crist, cadascun de nosaltres es descobreix membre d'una gran família, fill del Pare i germà i germana dels seus semblants. No som illes tancades en elles mateixes, sinó que som parts del tot. Per això, la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions porta imprès el segell de la sinodalitat: molts són els carismes i som cridats a escoltar-nos mútuament i a caminar junts per a descobrir-los i per a discernir a què ens crida l'Esperit per al bé de tots.

A més, en el moment històric present, el camí comú ens condueix a l'Any Jubilar del 2025. Caminem com a peregrins d'esperança cap a l'Any Sant per tal que redescobrint la nostra vocació i posant en relació els diferents dons de l'Esperit, siguem en el món portadors i testimonis de l'anhel de Jesús: que formem una sola família, unida en l'amor de Déu i sòlida en el vincle de la caritat, de la compartició i de la fraternitat.

Aquesta Jornada està dedicada a la pregària per a invocar del Pare, en particular, el do de vocacions santes per a l'edificació del seu Regne: «Pregueu a l'amo dels sembrats que enviï segadors als seus sembrats» (Lc 10,2). I la pregària —ho sabem— es fa més amb l'escolta que amb paraules adreçades a Déu. El Senyor parla al nostre cor i vol trobar-lo disponible, sincer i generós. La seva paraula s'ha fet carn en Jesucrist, que ens revela i ens comunica plenament la voluntat del Pare. En aquest any 2024, dedicat precisament a la pregària en preparació al Jubileu, som cridats a redescobrir el do inestimable de poder dialogar amb el Senyor, de cor a cor, convertint-nos en peregrins d'esperança, perquè «la pregària és la primera força de l'esperança». «Pregues i l'esperança creix, continua. Jo diria que la pregària obre la porta de l'esperança. L'esperança ja hi és, però amb la meva pregària n'obro la porta» (Catequesi, 20 de maig de 2020).

Peregrins d'esperança i constructors de pau

Però, què significa ser peregrins? Qui comença una peregrinació procura sobretot tenir clara la meta, que porta sempre en el cor i en la ment. Però, al mateix temps, per a aconseguir aquell objectiu és necessari concentrar-se en l'etapa present, i per a afrontar-la cal anar lleugers, desfer-se de càrregues inútils, portar l'essencial i lluitar cada dia

perquè el cansament, la por, la incertesa i les tenebres no obstaculitzin el camí iniciat. D'aquesta manera, ser peregrins significa tornar a començar cada dia, recomençar sempre, recuperar l'entusiasme i la força per a recórrer les diferents etapes de l'itinerari que, malgrat el cansament i les dificultats, obren sempre davant nostre nous horitzons i panorames desconeguts.

El sentit de la peregrinació cristiana és precisament aquest: ens posem en camí per a descobrir l'amor de Déu i, al mateix temps, per a conèixer-nos a nosaltres mateixos, a través d'un viatge interior, sempre estimulat per la multiplicitat de les relacions. Per tant, som peregrins perquè hem estat cridats, cridats a estimar Déu i a estimar-nos els uns als altres. Així, el nostre caminar en aquesta terra mai no es resol en un cansar-se sense sentit o en un vagar sense rumb; al contrari, cada dia, responent a la nostra crida, intentem fer els passos possibles cap a un món nou, on es visqui en pau, amb justícia i amor. Som peregrins d'esperança perquè tendim a un futur millor i ens comprometem a construir-lo al llarg del camí.

Aquest és, en definitiva, el propòsit de qualsevol vocació: arribar a ser homes i dones d'esperança. Com a individus i com a comunitat, en la varietat dels carismes i dels ministeris, tots som cridats a "donar cos i cor" a l'esperança de l'Evangeli en un món marcat per desafiaments de l'època: l'avenç amenaçador d'una tercera guerra mundial a bocins; les multituds migrants que fugen de les seves terres a la cerca d'un futur millor; l'augment constant del nombre de pobres; el perill de comprometre de manera irreversible la salut del nostre planeta. I a tot això s'hi afegeixen les dificultats que trobem quotidianament i que, a vegades, amenacen amb deixar-nos en la resignació i l'abatiment.

En el nostre temps és, doncs, decisiu que nosaltres, els cristians, cultivem una mirada plena d'esperança per a poder treballar de manera fructífera, responent a la vocació que ens ha estat confiada, al servei del Regne de Déu, Regne d'amor, de justícia i de pau. Aquesta esperança —ens assegura sant Pau— «no enganya» (Rm 5,5), perquè es tracta de la promesa que el Senyor Jesús ens ha fet de romandre sempre amb nosaltres i d'involucrar-nos en l'obra de redempció que Ell vol realitzar en el cor de cada persona i en el "cor" de la creació. Aquesta esperança troba el centre propulsor en la resurrecció de Crist, que «entranya una força de vida que ha penetrat el món». «Allí on sembla que tot ha mort, pertot arreu tornen a aparèixer els brots de la resurrecció. És una força imparable. És cert que moltes vegades sembla que Déu no existeixi: veiem injustícies, maldats, indiferències i crueltats que no cedeixen. Però també és cert que enmig de la foscor sempre comença a brotar alguna cosa, que tard o d'hora produeix fruit» (Exhort. Ap. *Evangelii gaudium*, 276). Fins i tot l'apòstol Pau afirma que «només en esperança» nosaltres «hem estat salvats» (Rm 8,24). La redempció realitzada per Pasqua dona es-

perança, una esperança certa, segura, amb la qual podem afrontar els desafiaments del present.

Ser peregrins d'esperança i constructors de pau significa, doncs, fonamentar la nostra existència en la roca de la resurrecció de Crist, sabent que cada compromís contret, en la vocació que hem abraçat i que portem endavant, no cau en sac foradat. Malgrat els fracassos i els contratemps, el bé que sembrem creix de manera silenciosa i res no pot separar-nos de la meta conclusiva, que és l'encontre amb Crist i l'alegria de viure en fraternitat entre nosaltres per tota l'eternitat. Aquesta crida final hem d'anticipar-la cada dia, perquè la relació d'amor amb Déu i amb els germans i germanes comença a realitzar des d'ara el projecte de Déu, el somni de la unitat, de la pau i de la fraternitat. Que ningú no se senti exclòs d'aquesta crida! Cadascun de nosaltres, dins les nostres possibilitats, en l'específic estat de vida pot ser, amb l'ajuda de l'Esperit Sant, sembrador d'esperança i de pau.

El coratge d'involucrar-se

Per tot això us dic una vegada més, com durant la Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa: «*Rise up!* 'Aixequeu-vos!» Despertem del somni, sortim de la indiferència, obrim les reixes de la presó en la qual moltes vegades ens tanquem, per tal que cadascun de nosaltres pugui descobrir la seva vocació en l'Església i en el món i es converteixi en peregrí d'esperança i artífex de pau. Apassionem-nos per la vida i comprometem-nos en la cura amorosa d'aquells que són al nostre costat i de l'ambient on vivim. Us ho repeteixo, tingueu el coratge d'involucrar-vos! Orente Benzi, un infatigable apòstol de la caritat, sempre en favor dels darrers i dels indefensos, acostumava a repetir que no hi ha ningú tan pobre que no tingui res, ni hi ha ningú tan ric que no tingui necessitat d'alguna cosa per rebre.

Aixequem-nos, per tant, i posem-nos en camí com a peregrins d'esperança, per tal que, com ho va fer Maria amb santa Elisabet, també nosaltres portem anuncis d'alegria, generem vida nova i siguem artesans de fraternitat i de pau.

Franciscus

Roma, Sant Joan del Laterà, 21 d'abril de 2024, IV Diumenge de Pasqua